

January 1972

Interchurch Peace Council (IKV) Internal Paper

Citation:

"Interchurch Peace Council (IKV) Internal Paper", January 1972, Wilson Center Digital Archive, International Institute for Social History, Amersterdam, Archief Interkerkelijk Vredesberaad, Notulen en Vergaderstukken 1972, Box 4.
<https://digitalarchive.umd.edu/document/122387>

Summary:

This is an IKV internal paper recollects the founding of the IKV in 1966. In addition, this document outlines the official mandate from the churches, its tasks and goals, as well as the Peace Weeks to be organized on an annual basis. Each Peace Week was to provide a new thematic accent concerning certain political or social issues prevalent to the IKV agenda.

Credits:

This document was made possible with support from Carnegie Corporation of New York (CCNY)

Original Language:

Dutch

Contents:

Original Scan
Translation - English

Interkerkelijk Vredesberaad
IKV/1972/ 1

Den Haag,
januari 1972

Het Interkerkelijk Vredesberaad.

1. Het ontstaan van het IKV ligt in de suggestie van Pax Christi in haar cahier "Met Pacem in Terris onderweg", dat het vredeswerk in Nederland een oekumenisch karakter zou moeten krijgen. Daar is vrij direkt een antwoord op gevolgd van de kant van Ds. Landsman, Sekretaris Generaal van de Ned. Hervormde Kerk en van de Raad voor de Overheid en Samenleving van dezelfde kerk (waarvan toendertijd Dr. C.P. van Andel sekretaris was). Binnen de Gereformeerde Kerken had het Deputaatschap ter bestudering van het Oorlogsvraagstuk de opdracht, zijn taak ook in oekumenisch verband te verrichten. Eind 1966 richtten deze drie groeperingen het IKV op. Het nieuwe was, dat de kerken als kerken zich verantwoordelijk stelden voor het vredesvraagstuk. Voor de Nederlandse Hervormde Kerk was dit een logische follow-up van haar rapport over het kernwapen. De Nederlandse bisschoppen vroegen de Vredesbeweging Pax Christi om de R.K. Kerk officiëel in het IKV te vertegenwoordigen. In een snel tempo hebben ook de kleinere kerken officiële vertegenwoordigers benoemd. Hiermee was het IKV een officiëel oekumenisch samenwerkingsverband van de kerken.

Het IKV heeft daardoor de officiële opdracht van de kerken om onder eigen verantwoordelijkheid de problemen van oorlog en vrede én ontwikkeling in de wereld te bestuderen, in gepopulariseerde vorm te publiceren en passende akties aan geïnteresseerden aan te bevelen.

Sinds zijn ontstaan heeft het IKV er naar gestreefd om nauw samen te werken met andere bewegingen in de Nederlandse samenleving, die dezelfde doelstellingen hebben.

De Raad van Kerken moest toen nog geboren worden, maar het was al wel duidelijk dat de aanpak van het IKV een andere was dan de Commissie Internationale Zaken van de vroegere Oekumenische Raad jarenlang gepraktiseerd had.

Deze kommissie bereidde verklaringen voor en bracht adviezen uit aan de in de Raad samenwerkende Kerken en verzorgde het kontakt met Genève.

Ook politiek gesproken was er verschil van inzicht, zoals bleek uit de diskussie in Wending in juni 1969 tussen Prof. Patijn voorzitter van de toenmalige Commissie Internationale Zaken en het IKV. Op dit moment, begin '72, is het IKV een formeel van de Raad van Kerken gescheiden samenwerkingsverband. Er is overleg gaande tussen de nieuwe sektie Internationale Zaken en het IKV over mogelijke samenwerking.

In het IKV werken samen de vertegenwoordigers van de Doopsgezinde Broederschap, de Evangelische Broedergemeente, de Evangelisch Lutherse Kerk, het Genootschap der Vrienden, de Gereformeerde Kerk, de Nederlandse Hervormde Kerk, / de Remonstrantse Broederschap en de Rooms Katholieke Kerk. / de Oud Katholieke Kerk

2. TAAK

Als uitgangspunt kiest het IKV een positief en dynamisch vredesbegrip. Vrede wordt wel gezien als rust en passiviteit, in eigen kring en in de maatschappij. Het IKV legt het **aksent** echter vooral op de verantwoordelijkheid van de christen **voor** de wereldvrede en wil het bewustmakingsproces daartoe **voeden**. Het ontbreken van oorlog en direkt wapengeweld in onze omgeving (de negatieve vrede) kan worden gezien als een periode die ons de kans biedt iets te doen aan de opbouw van een positieve vrede en maatregelen te nemen die de rechten van de mens daadwerkelijk realiseren.

Vrede is niet identiek met afschrikking en stabiliteit, maar betekent ook welzijn en vrijheid voor iedereen. Om die reden sluit vredesaktie de zorg in voor het economisch welzijn van de landen in de Derde Wereld. Lokale actiegroepen, die het initiatief van het IKV naar plaatselijke omstandigheden vertalen, kiezen daarom vaak acties ten behoeve van de ontwikkelingslanden als vertrekpunt ter plaatse.

Naast de bezinning op de problemen van oorlog en vrede binnen het Beraad -waarbij het gaat om op de hoogte te blijven van de ontwikkeling van het denken binnen de onderscheidene kerken en te zoeken naar het gemeenschappelijke in dit denken- stelt het IKV zich als zijn hoofddoel door vorming en informatie de discussie en meningsvorming onder de leden van de kerken, in gemeente en parochie, te bevorderen en te intensiveren. Het IKV sluit daarin aan bij bestaande -trendmatige- ontwikkelingen:

- a) Met het wegebben van de onverzoenlijke en fatalistische sfeer van de Koude Oorlog, ontstaat ruimte voor het uiten van verontrusting over het oorlogsgevaar, voor kritiek op het eigen doen en laten. Er groeit behoefte aan intensieve dialoog om de aard van de (misschien nog bestaande) ideologische tegenstellingen vast te stellen. Voor alles eist die dialoog de bereidheid om bij ons zelf en anderen te ontmaskeren, wat in strijd is met menselijkheid en waarheid.
- b) Er is in brede kring en vooral onder jongeren een, aantoonbaar, toenemende behoefte zich bezig te houden met politieke vraagstukken en om de daarvoor nodige vorming en informatie te ontvangen. Aangezien het hier toch nog om een minderheid gaat is dit niet in strijd met de konstatering, anderzijds van een grote mate van depolitisering, van gebrek aan belangstelling voor de "politiek", die als onbegrijpelijk ingewikkeld wordt ervaren en waar tegenover men zich machteloos voelt. Het IKV wil dit gevoel van machteloosheid doorbreken en in de behoefte aan voorlichting voorzien.
- c) De gedachte wint veld, dat er naast de "mikro-ethiek" van het juiste (christelijke) handelen in de individuele sfeer ook een "makro-ethiek" moet zijn van het op de juiste wijze handelen en het scheppen van goede structuren in de maatschappij. De verkondiging en opdracht van de verzoening is het perspectief van waaruit de kerken daarover steeds opnieuw tot de wereld moeten spreken. Dat is de politieke verantwoordelijkheid van de Kerk. Daarbij gaat het niet alleen om individuele bekering en "een goed mens zijn" in de sfeer van de direkte naastenliefde. Dat is belangrijk, maar onvoldoende om de politieke problemen op te lossen. "Politieke problemen moeten worden opgelost langs de weg van de politiek, dat wil zeggen door bewuste vormgeving aan de maatschappij door ordening van de daarin aanwezige krachten". (aldus het IKV in "Konklusies Vredesweek 1968").

3. POLITIEKE STELLINGNAME

Het IKV is van mening dat het geven van voorlichting en het bedrijven van vorming natuurlijk en objectief mogelijk moet gebcuren, maar het realiseert zich, dat ieder **geven** van informatie ook onder die voorwaarden een stukje **politieke** keuze implicceert.

Dat ligt al besloten in de keuze van onderwerpen, de formulering van de probleemstelling en de keuze van deskundigen. De eis van deskundigheid en objectiviteit is een legitieme eis, tenzij onder "objectiviteit" wordt verstaan het niet trekken van konklusies en onder "deskundig" alleen uitingen, met strekking en inhoud waarvan men het eens is.

De meningen binnen het IKV bevinden zich tussen het pacifisme in enge zin (korthedshalve verstaan als het verwerpen van ieder internationaal geweldgebruik en het niet vertrouwen op bewapening om oorlog te voeren of te verhinderen) en de gangbare politieke opvattingen, over de onvermijdelijkheid van bewapening en oorlog, de onoverbrugbaarheid van ideologische tegenstellingen en de geneigdheid van de mens (c.q. onze tegenstanders) ten kwade.

Daartussen in ligt een groot veld braak van ongebruikte mogelijkheden, van meer of minder grote stappen, die het klimaat kunnen scheppen dat voor de grotere stappen nodig is. Met "klimaat" is bedoeld het geheel van houdingen en opvattingen waarin de bereidheid bestaat datgene te doen of na te laten wat voor meer vrede nodig is.

Met name de kerken kunnen en moeten hierin een vitale rol vervullen. Als geen ander instituut in de samenleving hebben zij hun wortels zowel in "het centrum" van de maatschappij, waar de macht zit en het pragmatisch "realisme" heerst en "de periferie", waar de nieuwe ideeën ontstaan en het radikale "idealisme" te vinden is. Sociologisch kan de kerk een vrij unieke brugfunctie vervullen, waarlangs deze werelden met elkaar in contact kunnen komen en een verartwoorde politiek kunnen ontwerpen. Het is misschien niet overbodig te zeggen, dat dit helemaal niet hoeft in te houden dat de waarheid altijd "ergens in het midden" moet liggen.

Het gaat het IKV er dus primair om de individuele leden van de verschillende kerken beter toe te rusten in de bezinning op het vraagstuk van oorlog en vrede en om hen zo in staat te stellen tot politieke aktie en besluitvorming.

4. EXPLICIETE EN IMPLICIETE STANDPUNTBEPALING

Vanaf zijn ontstaan heeft het IKV zich beperkt betreffende expliciete standpuntbepaling terzake van aktuele ontwikkelingen. Er zijn echter enige duidelijke uitzonderingen: in het najaar 1968 heeft het IKV zich samen met de vredesbeweging Pax Christi gekeerd tegen een defensie-verhoging met 225 miljoen.

In 1969 heeft het zich met een nieuwe formulering voor de wet gewetensbezwaren militaire dienst gewend tot de Ministers van Defensie en Justitie.

Daarnaast heeft het IKV enige malen een standpuntbepaling voor de verschillende kerken voorbereid. Te noemen vallen de kanselboodschappen aan het begin van de vredesweek in 1967, '68 en '69; verklaringen bij de dood van Martin Luther King; de inval van het Warschaupakt in Tsjechoslowakije in 1968 en de oorlog in Vietnam.

Deze zelfbeperking wat standpuntbepaling betreft komt voort uit de volgende overwegingen. Er zijn binnen de kerken andere instanties die zich direkt richten tot regering en parlement (bijv. de Synode c.q. Moderamen van de Nederlandse Hervormde Kerk, de Bisschoppenkonferentie, de diverse vredesbewegingen e.a.).

Aangezien een standpuntbepaling bijna altijd moet inspelen op aktuele ontwikkelingen is de tijd voor overleg erg beperkt, hetgeen gemakkelijk frikties kan oproepen met of binnen enige in het IKV vertegenwoordigde kerken. Tenslotte wil het IKV zijn energie, tijd en middelen voor het grootste deel besteden aan het fundamenteelere vormingswerk nl. het op gang brengen van plaatselijk werk.

In de dokumentatie en de aktiemodellen die het IKV beschikbaar stelt voor de bredere groeperingen in onze samenleving is echter ook duidelijk sprake van een standpuntbepaling, zij het meer impliciet.

Enige voorbeelden:

a) Over de nukleaire wapens n.a.v. het begin van de SALT richtte het IKV zich aldus tot de kerken:

" Deze onderhandelingen zijn van enorme betekenis voor de verhoging van de veiligheid in onze bedreigde wereld. Want de technische ontwikkeling biedt de mogelijkheid dat in de zeventiger jaren een nieuwe waanzinnige fase in de bewapeningswedloop gaat beginnen. Het wantrouwen tussen de grootmachten zal toenemen; grote financiële bedragen en menselijke energie, zo nodig voor het leefbaar maken van de wereld, zullen besteed worden aan de vergroting van de onveiligheid en onvrede in de wereld.

Het Interkerkelijk Vredesberaad onderschrijft de konstatering dat de SALT een kritieke fase in de geschiedenis van onze tijd betekent. Het gaat om een beslissende keuze: of de beide partijen slagen er in een einde te maken aan hun wedijver op militair gebied, waardoor gunstiger kansen geboden worden voor een wereldwijde wapenvermindering en in de eerste plaats voor niet-verspreiding van de atoomwapens, of hun onderhandelingen mislukken, hetgeen niet alleen zal leiden tot een nieuwe ronde in de wapenwedloop tussen deze landen, maar bovendien tot versterking van die politiek die zich laat leiden door wapens en bewapening met alle gevaren die daarin besloten liggen.

In onze tijd is een effectieve aktie nodig tegen de opvatting en denkwijze dat vermeerdering van wapens de veiligheid dient. Zolang de bewapeningswedloop niet tot staan wordt gebracht, betekent datgene wat men het handhaven van het bewapeningsevenwicht noemt, in feite een voortdurend streven naar bewapeningsoverwicht.

Aan het nog verder opvoeren van de bewapening in de wereld mogen de Kerken geen steun verlenen, noch openlijk noch stilzwijgend. Initiatieven zoals de SALT-besprekingen te Wenen, die een beteugeling van de huidige wapenwedloop beogen dienen ruime bekendheid te krijgen en krachtig ondersteund te worden. Wanneer deze besprekingen slagen en het machtsevenwicht wordt bevroren, mag dit machtsevenwicht slechts geduld worden wanneer het wordt gebruikt om het huidige systeem van nukleaire afschrikking geleidelijk te vervangen door een ander systeem dat vrede en rechtvaardigheid beter kan bevorderen.

Tot dusver hebben velen binnen de Nederlandse Kerken in deze hoop het nukleaire afschrikkingsevenwicht geaccepteerd. Wanneer de bereidheid in de wereld niet toeneemt om de beslissende keuze te maken voor een ander systeem van veiligheid, is voor de christen het moment gekomen dat hij zijn houding ten opzichte van het huidige veiligheidssysteem en de politiek die daarop is gebaseerd, opnieuw moet bezien.

b) Ten aanzien van het Nederlandse beleid inzake de VN nodigt het IKV in de vredesweek 1970 iedereen uit tot het onder-
schrijven van vier eisen aan de Nederlandse regering en het parlement:

- 1) parlementair bekrachtigen van de verdragen op de Rechten van de Mens;
- 2) alle naties verenigen in de VN;
- 3) verwerkelijking van de door Nederland aanvaarde VN-resoluties in beleid en wetgeving;
- 4) schenken van f 25 miljoen aan de VN als dekking van het VN-tekort.

(Het IKV zamelde dat jaar f 35.000,- in voor de VN als een aanmoedigend voorschot op de gevraagde regeringsbijdrage).

c) In de vredesweek 1971 werd gepleit:

- 1) voor steun aan bevrijdingsbewegingen (met name via het programma van de Wereldraad van Kerken tot bestrijding van het racisme);
- 2) voor een bewuste keuze rond de dienstplicht;
- 3) voor hulp aan slachtoffers van de Amerikaanse bombardementen in Vietnam;
- 4) tegen aankoop van goederen van Siemens, dat meewerkt aan de Cabora Bassa Dam in Zuidelijk Afrika.

d) In de vredesweek 1972 wil het IKV (als vervolg op de IKV brochure over de SALT, de vredesweek 1968, het Hervormde Kernwapenrapport) het afschrikkingssysteem waarop de veiligheid in Europa gebouwd is, bekritisieren als een immoreel systeem. Tegelijkertijd wil het een toekomstvisie op Europa onder woorden brengen en de mogelijkheid van concrete stappen aangeven, die het huidige afschrikkingssysteem kunnen doorbreken.

De expliciete (via verklaringen) en impliciete (via dokumentatie) standpuntbepaling van het IKV roept bij sommige (vooral tegenstanders van dit kerkelijk vredeswerk) de vraag op: "Namens wie spreekt het IKV?"

De heer G. Ruygers (tot aan zijn dood in februari 1970 lid van het IKV) heeft in IKV-cahier "Geloof en Politiek" in zijn laatste artikel deze vraag als volgt beantwoord: "Wat is nu precies de plaats van het IKV in het geheel van de Nederlandse kerken. Het is een ietwat vervelende vraag. Als men het met iemand niet eens is, ligt altijd de vraag voor de hand: namens wie spreek je eigenlijk? Naar het formele toe gezien, is het een vraag, die in de eerste plaats de kerkelijke autoriteiten aangaat en dus niet de mijne. Naar het materiële toe gezien, zie ik iedere christelijke vredesbeweging, IKV zowel als Pax Christi, vandaag als een rebellerende stroming in de kerk.

Niet helemaal los van de officiële kerk, want de kerkelijke autoriteiten hebben erkend dat er voor iets als het IKV plaats behoort te zijn binnen het geheel van de kerken. Dat is al heel wat. Meer moet men ook niet verlangen. De christelijke vredesbeweging mag hopen, dat haar engagement in de zaak van de vrede in de toekomst het engagement van het gehele Volk Gods zal zijn. Dan heeft zij het hoogst bereikbare tot stand gebracht, namelijk zich zelf overbodig gemaakt. Vandaag is dat nog niet zo. Daarom moet zij ook niet de pretentie hebben te spreken namens de gehele kerk. Dat kamooifloert de werkelijkheid. In de politieke werkelijkheid van vandaag is de geëngageerdheid in de vrede, ook onder christenen, een controversieel punt. In zo'n situatie is de zaak van de vrede meer gediend met duidelijke scheidslijnen dan met uiterlijke façades van eenheid."

5. VREDESWEEK

De vredesweek is de belangrijkste activiteit van het IKV. Thema's van de vredesweek waren:

- in 1967: Spreiding van welvaart, geen spreiding van kernwapens;
- in 1968: Europa, verzoening, vrede, veiligheid;
- in 1969: Werken aan de vrede, Welvaart voor de Wereld (ontwikkelingswerk als thuiswerk);
- in 1970: Verenig de Naties;
- in 1971: Vrede! Met alle geweld?
- in 1972: De Macht van Europa (NAVO en EEG) (voorlopige titel).

Deze week gaat steeds meer functioneren als vertrek- of eindpunt van langer lopende projecten en kortlopende acties. Voor vele mensen is de vredesweek een eerste aanrakingspunt met de vredesproblematiek. Als model trekt het ook internationaal steeds meer de aandacht.

- a. de aktiegroepen
- b. priesters en predikanten
- c. de onderwijskrachten
- d. nieuwsmedia

zijn de vier kanalen waarlangs de vredesweek een grotere groep mensen bereikt dan voorheen mogelijk was.

a. AKTIEGROEPEN

Bij het IKV staan op dit moment iets meer dan 300 lokale aktiegroepen geregistreerd. Er zijn er veel meer, maar het laatste jaar is er ook plaatselijk veel aan coördinatie gedaan. Een wereldwinkel of een vredescomité (al of niet onder auspiciën van de plaatselijke gemeenschap van kerken) funktioneert vaak als contactadres van talrijke kleine aktiekernen (in de grote steden kan dat getal oplopen tot twintig).

In opdracht van het IKV en de Nederlandse Organisatie Voor Internationale Ontwikkelingssamenwerking (NOVIB) heeft het Studiecentrum voor Vredesvraagstukken van de Universiteit van Nijmegen een onderzoek gedaan naar de effectiviteit van het werk van een viertal aktiegroepen in de Vredesweek 1970. De groepen die in het onderzoek zijn opgenomen hadden hun werkterrein in Nijmegen, Groningen, Den Haag en Noord Limburg.

Interchurch Peace Council (IKV) The Hague,
IKV/ 1972/ 1 January 1972

The Interchurch Peace Council.

□The origins of the IKV are found in the suggestion of Pax Christi in its pamphlet "Underway with Pacem in Terris," that peace activities in the Netherlands should get a ecumenical character.[1] A quick answer came from Reverend Landman, secretary-general of the Dutch Reformed Church and of the Council for Government and Society of the same church (at that time, Dr. C.P. van Andel was its secretary). Within the Reformed Churches the Council for the study of the Problem of War was directed to carry out its task within an ecumenical context too.

Late 1966 these three groups founded the IKV. The novelty was that the churches as churches took responsibility for the peace issue. For the Dutch Reformed Church this was a logical follow-up on its report about nuclear weapons. The Dutch bishops asked the peace movement Pax Christi officially to represent the Roman Catholic Church in the IKV. Very quickly, the smaller churches too appointed official representatives. With this, the IKV became an official ecumenical cooperation between the churches.

Therefore, the IKV has the official task from the churches to study on its own responsibility the problems of war and peace and of development in the world, to publish in popularized form, and to recommend fitting actions to interested parties. Since its creation, the IKV has been aiming for close cooperation with other movements in Dutch society with the same purposes.

The Council of Churches was not yet created at that moment, but it was clear already that the IKV followed a different approach than that practiced for years by the International Affairs Commission (CIZ) of the former Ecumenical Council. This committee prepared statements and advised the cooperating Churches in the Council and maintained the relations with Geneva.[2]

Politically too, there existed a difference in perceptions, as became clear in a discussion between Professor Patijn, chairman of the then CIZ, and the IKV in June 1969 in Wending. At this moment, early 1972, the IKV is a collaboration formally separated from the Council of Churches. But there are ongoing talks between the new section International Affairs and the IKV about possible collaboration.

In the IKV, representatives of the Baptist Fraternity, the Evangelical Brethren, the Evangelic Lutheran Church, the Society of Friends, the Reformed Church, the Dutch Reformed Church, the Remonstrant Brotherhood, the Old Catholic Church and the Roman Catholic Church all work together.

□TASK

As starting point, IKV chooses a positive and dynamic notion of peace. Peace tends to be seen as rest and passivity, in the private sphere and in society at large. The IKV, however, accentuates the responsibility of the Christians for world peace and therefore wants to foster the process of consciousness-raising. The lack of war and direct use of arms in our environment (the negative peace) could be seen as a period offering us the chance to do something about the advancement of a positive peace and to take measures that actually realize human rights.

Peace is not identical to deterrence and stability, but means welfare and freedom for everybody as well. For that reason, peace action includes the concern for economic welfare of Third World countries. Local action groups, translating the IKV initiative to their local context, therefore often choose actions for the benefit of developing countries as local point of departure.

Next to the reflection on problems of war and peace within the Council – where it is about following the development of thinking within the respective churches and to search for commonalities in these ideas – the IKV has formulated as its main goal to promote and to intensify, through education and information, the discussion and formulation of positions among the members of the churches, in the communities and parishes. In this, the IKV connects to existing – trending – developments: □With the fading of the uncompromising and fatalistic Cold War atmosphere, space emerges for the expression of concerns about the danger of war, for criticism of one's own behavior. There is a growing need for intensive dialogue to identify the nature of the (perhaps still existing) ideological differences. First and foremost, this dialogue demands the willingness to unmask in ourselves and in others everything that is contrary to humanity and truth.

□Widely, but especially among young people, there is a growing and demonstrable need to engage with political issues and to receive the necessary education and information. But because this still is a minority, it is not contrary to the observation, on the other hand, that there still is a lot of depoliticization; of a lack of interest in “politics,” which is experienced as incomprehensible and in the face of which one feels powerless. The IKV wants to break through this feeling of powerlessness and to meet the need for information.

□The idea is gaining ground that, next to the “micro-ethics” of acting correctly (as a Christian) at the individual level, there must also be a “macro-ethics” of acting correctly and establishing good structures in society at large. The proclamation and task of reconciliation is the perspective from which the churches must speak about this to the world over and over again. That is the political responsibility of the Church.

This is not only about individual conversion and “being a good person” in the sphere of direct charity. That is important, but insufficient to solve political problems. “Political problems must be solved through politics, that is to say through the conscious shaping of society through the structuring of the existing powers in it.” (according to the IKV in “Conclusions Peace Week”)

□POLITICAL POSITION

The IKV is of the opinion that educating and the giving of information has of course to occur as professionally and objectively as possible, but it is aware that, also under those conditions, every bit of information implies a political choice.

That is already implicit in the subject choice, the formulation of a problem and the selection of experts. The demand of professionalism and objectivity is a legitimate one, unless “objectivity” is understood as not drawing any conclusions, and “professional” only as expressions with a thrust and content with which one agrees. The opinions within the IKV are located between pacifism narrowly defined (briefly to be understood as rejecting every international use of violence and non-reliance on armaments to conduct or prevent war) and more common political ideas, about the inevitability of armament and war, the irreconcilability of ideological differences and the inclination of humankind (c.q. our adversaries) to evil.

In between there is a vast, empty terrain of unused possibilities, of larger or smaller steps that can create the climate needed for the bigger steps. With “climate” is meant the entirety of attitudes and opinions in which a willingness exists to do, or refrain from doing, what is needed for more peace.

Particularly churches can and must play a vital role in this. Like no other institution in society, they are rooted both in “the center” of society, where the power resides and the pragmatic “realism” reigns, and in “the periphery,” where new ideas come into being and the radical “idealism” is to be found. Sociologically the Church can fulfill a fairly unique bridging function, through which these two worlds can come into contact with each other and develop responsible policies. Perhaps it is not superfluous to say

that this does not imply at all that the truth always must lie “somewhere in the middle.”

IKV's purpose, therefore, primarily is better to equip the individual members of the different churches for reflection on the issue of war and peace, and in this way to enable them to make up their minds and to take political action.

□EXPLICIT AND IMPLICIT POSITIONING

Since its founding, the IKV limited itself in explicit opinions concerning current developments. There are, however, some clear exceptions: in the autumn of 1968, IKV together with the Pax Christi peace movement has opposed a defense increase of 225 million guilders. In 1969 it approached the Ministers of Defense and of Justice with a new formulation for the law on conscientious objectors to military service.

In addition, the IKV several times prepared a position for the different churches. The pulpit messages at the beginning of the Peace Week in 1967, '68 and '69 can be mentioned; statements after Martin Luther King's death; the Warsaw Pact invasion in Czechoslovakia in 1968 and the Vietnam War.

This self-limitation in regard to taking positions is caused by the following considerations. Within the churches there are other bodies that address government and parliament directly (e.g. the Synod or office of the presidium of the Dutch Reformed Church, the conference of bishops, the various peace movements etc.) Because a stance nearly always has to respond to current developments, the time for deliberation is very limited, which could easily lead to frictions with or within churches represented in the IKV. Finally, the IKV wants to spend most of its time, energy and means on the more fundamental education work, namely starting up local branches.

In the documentation and action models, provided by the IKV to the broader groups in our society, however, positioning clearly does appear, albeit more implicit.

Some examples: □Following the start of SALT, the IKV wrote to the churches about nuclear weapons:

“These negotiations are of enormous significance for the increase of security in our threatened world. Because technological developments make it possible that a new, mad chapter in the arms race will begin in the 1970s. The mistrust between the great powers will increase; large financial amounts and human energy, so needed to make the world livable, will be spent on the expansion of insecurity and discontent in the world.

The Interchurch Peace Council agrees with the observation that SALT signifies a critical phase in the history of our time. It is about a decisive choice: either both parties succeed in ending their military competition, offering more favorable chances for a worldwide reduction in weapons and primarily for a non-proliferation of atomic weapons, or their negotiations will fail, which will not only lead to a new round in the arms race between these countries, but also in a strengthening of that kind of politics that lets itself be guided by weapons and arming, with all implied dangers.

In our times, effective action is needed against the view and way of thinking that an increase in weapons serves our security. As long as the arms race is not brought to a stop, maintaining what one calls the balance of power rather means a continuous pursuit of military superiority

Churches may not support the further intensification of armament in the world,

neither openly nor quietly. Initiatives such as the SALT-talks in Vienna, that aim for a curbing of the current arms race, should get wide attention and should be supported vigorously. When these talks succeed and the balance of power is frozen, this balance of power should only be tolerated when it is used gradually to replace the present system of nuclear deterrence with a different system better able to promote peace and justice.

So far, many within the Dutch Churches have in this context accepted the balance of nuclear deterrence. When the willingness to make the decisive choice in favor of a different security system does not increase in the world, the moment has come for the Christian to reevaluate his stance towards the present security system and the politics based on it.

(That year the IKV collected 35,000 guilders for the UN, as an enheartening advance on the requested government contribution). With regard to Dutch policy concerning the United Nations, during the Peace Week in 1970, the IKV invited everybody to underwrite four demands to the Dutch government and parliament:

- Parliamentary confirmation of the Human Rights treaties;

- Unite all nations in the UN;

- Realization in policy and legislation of the UN-resolutions accepted by the Netherlands;

- Donation of twenty-five million guilders to the UN, to cover the UN deficit

- □

- In the Peace Week of 1971 we argued: □ In favor of support for liberation movements (especially via the anti-racism program of the World Council of Churches);

- In favor of a conscious choice concerning military conscription;

- In favor of help for victims of the American bombings in Vietnam;

- Against purchases of Siemens products, which collaborates in the Cabora Bassa Dam in Southern Africa.

- □

- In the Peace Week of 1972, the IKV wants (following its leaflet about SALT, the Peace Week of 1968, and the Report on nuclear weapons of the Dutch Reformed Church) to criticize the system of deterrence on which the European security is based, as an immoral system. At the same time, it wants to voice a vision for Europe's future and to suggest the possibility of concrete steps that could break through the current deterrence thinking.

The explicit (through declarations) and implicit (through documentation) positioning of the IKV raises the question with some people (especially opponents of this church-based peace work): "On behalf of whom does the IKV speak?"

Mr. G. Ruygers^[3] (IKV-member until his death in February 1970) in its last article in the IKV-pamphlet Faith and Politics answered this question as follows: "What exactly is the place of the IKV in the structure of the Dutch churches. This is a somewhat unpleasant question. If one disagrees with someone, the question always rises: on whose behalf do you actually speak? Formally, it is primarily a question for the ecclesiastical authorities and not for me. Materially, I consider every Christian peace movement today, IKV as well as Pax Christi, as a rebellious current in the church.

Not totally separate from the official church, because the church authorities have recognized that there should be a place within the totality of the churches for something like the IKV. That is already quite something. One should not expect more.

The Christian peace movement may hope that its engagement in the matter of peace will be the engagement of the entire people of God in the future. Then it will have accomplished the maximum result, namely making itself redundant. Today that is not yet the case. That is why she should not pretend to speak on behalf of the entire church. That conceals reality. In today's political reality, engagement for the sake of peace is, also among Christians, a controversial issue. In such a situation the cause of peace is served more with clear dividing lines than with external facades of unity."

☐PEACE WEEK

The peace week is the most important activity of the IKV. The themes of the peace week were:

in 1967: Proliferation of prosperity, no proliferation of nuclear weapons;

in 1968: Europe, reconciliation, peace, security;

in 1969: Working on peace, Prosperity for the World (development work as work at home);

in 1970: Unite the Nations;

in 1971: Peace! At all costs?

in 1972: The power of Europe (NATO and EEC) (provisional title)

This week functions more and more as starting or final point of long-term projects and short-term actions. For many people the peace week is a first point of contact with peace issues. As a model it also draws attention more and more internationally. ☐ the action groups

☐priests and pastors

☐the teachers

☐news media

are the four channels through which the peace week reaches a larger group of people than was possible previously.

[...]

[1] Met Pacem in Terris Onderweg, 1965.

[2] Site of the offices of the World Council of Churches.

[3] Geert Ruygers was a Labour politician and parliamentary spokesman for Foreign Affairs of that party. He was a member of both Pax Christi and IKV.